

KÁRMELHEGYI LEVELEK

A SARUTLAN KÁRMELITA NŐVÉREK BARÁTAINAK

MAGYARSZÉK • 2023/3. SZÁM

ISTEN ELŐTT - KRISZTUSSAL - MINDENKIÉRT

„Virrasszatok és imádkozzatok” (Mt 26,41) – mondja az evangélium. Hogyan tudunk válaszolni erre a felhívásra? Induljunk útnak, hagyjuk el a biztonságot, a belső és külső jólétet. Induljunk el az új ország felé. Ábrahám elindult anélkül, hogy tudta volna, hová megy. Egyedüli csomagja az áldás volt. Mi is áldássá válhatunk testvéreink számára. Áldássá kell válnunk! „Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége” (Ter 12,3). Isten rajtunk keresztül is közvetíthet áldást.

Adventbe belépni annyi, mint bevonulni az éjszakába. Az éjszaka nyugtalanító időszak is lehet: nincsenek megszokott tájékozódási pontok. A magány helye, ahol az ember kiszolgáltatott. A halál jelképe.

Mi történik az éjszakában a Biblia szerint? Éjszaka teremti Isten a nappalt (vö. Ter 1,2-5). Egyiptom elsőszülötteit éjszaka pusztítja el az angyal (vö. Kiv 11,4-5). Jákob éjszaka harcol az Úrral (vö. Ter 32,25). Amikor Salamon templomot akar építeni, az Úr a sötét felhőt választja ki dicsősége helyéül (vö. 1Kir 8,10-12). Az Isten Fia éjszaka születik (vö. Lk 2,1-20). Jézus halálakor a földet sötétség borítja (vö. Mt 27,45). Jézus éjszaka támad fel (vö. Mt 28,1-8).

[...] Belépni az adventbe azt jelenti: virrasztani ebben a megtapasztalt éjszakában. Várakozásunk, virrasztásunk alanya: Krisztus.

[...] Az éjszakában a mennyei Jeruzsálemet várjuk, ahol nincs könny és fájdalom. Van hatalmunk arra, hogy ennek eljöttét sietessük!

Marie-Elisabeth nővér (1948-1999) gondolataiból

Az adventi szent időre az imában és szeretetben való virrasztás lelkületét,
a várakozás örömét és békéjét,
valamint kegyelmekben gazdag, áldott, szent Karácsonyi ünnepeket
kívánunk minden kedves olvasónknak.

Imádsággal, szeretettel

Angéla nővér és a Kármelita nővérek közössége

A KERESZTRŐL NEVEZETT SZENT TERÉZIA BENEDIKTA NŐVÉR OCD (1891-1942)

SZENT ÉJSZAKA

(részlet)

Uram és Istenem,
Hosszú, sötét ösvényen vezettél,
Mely köves és kemény.
Gyakran úgy tűnt, elhagy az erőm,
Szinte már nem is reméltem, hogy meglátom a fényt.
De mikor szívem megdermedt a legmélyebb fájdalomban,
Akkor egy tiszta, szelíd csillag virradt rám.
Hűségesen vezetett s én követtem,
Eleinte tévován, aztán egyre biztosabban.
Így végül a templom kapujában álltam.
[...]
Lehetséges-e, Uram, hogy újjászülessen valaki,
Aki már túl van élet közepén?
[...]
A gyertyát kezemben tartom.
Lángja hirdeti,
Hogy a Te szent életed izzik bennem.
Szívem most jászollá lett,
Mely Téged vár.
Nem kell már sokáig várnom!
Mária, a Te édesanyád, az anyém is
Nekem adta nevét.
Éjfélkor lefekteti újszülött gyermekét
A szívemben.
Ő, egyetlen emberi szív sem képes felfogni,
Amit azoknak készítesz, akik szeretnek Téged.
Most már az anyém vagy, és soha nem hagylak el.
Bármerre is vezet életem útja,
Velem vagy,
Semmi sem választhat el engem szeretetedtől.

KEGYELEMMEL TELJES

Lukács elbeszélésében Urunk születésének hírüladása Názáretben történik, amely akkor egy jelentéktelen, talán lenézett kis falu volt Galileában. A helyszín nem egy templom, hanem egy szerény körülmények között élő család háza, s a főszereplője egy egyszerű leányka, aki látszólag semmiben sem különbözik a többi helybéli lánytól. Ezek a részletek fontosak lehetnek. Amikor elérkezett az idők teljessége, Isten elküldi a földre Gá브리el arkangyalt. Viszont megdöbbenünk azon, mennyire távoli helyre, egy ismeretlen családban élő ismeretlen leányhoz küldi. A leány el van jegyezve egy ismeretlen férfival egy érdektelen faluban, úgyhogy az Ószövetség egyszer sem nevezi meg, s a környéken is csak jelentéktelensége miatt volt ismert. Ezt mutatja Natanael reakciója Fülöp szavaira, hogy „megtaláltuk azt, akiről Mózes írt a törvényben és a próféták: Jézust, József fiát Názáretből”. Mire Natanael megjegyezte: „Jöhet valami jó Názáretből?” (Jn 1,46)

Mindez feltárja nekünk Isten stílusát, amely gyakran zavarba ejtő és kiszámíthatatlan, s aki hatalmát, irántunk való ingyenes szeretetét megmutatandó, legnagyobb műveit olyan eszközökkel hajítja végre, melyeket mi teljességgel alkalmatlannak vélünk. Ellentétben azzal, ahogy mi emberek szoktunk eljárni: minél nagyobb eredményt akarunk elérni, annál nagyobb felhajtást csapunk körülötte, annál pompásabb az eszköztár, a kivitelezés, annál nagyobb az eszközök felhozatala és természetesen a költsége. Lukács elbeszélésében egyedül Dávid házának említése az, ami kimagaslik.

Lukács így folytatja: „A szűz neve Mária volt. Bement hozzá az angyal, és így szólt: »Üdvözlégy, kegyelemmel teljes, az Úr van teveled«” (Lk 1,27-28). Az a kifejezés, hogy „bement hozzá” azt feltételezi, hogy a Szent Szűz egy belső szobában, egy eldugott helyen volt, magányosan, összeszedetten, talán imádság vagy valamilyen házimunka közben.

Ennek az alázatos, ismeretlen leánynak Isten a történelem legfontosabb üzenetét küldi. Isten stílusa itt eléri a csúcspontját: ahhoz, hogy a leghatalmasabb művét elvégezze, Isten a legegyszerűbb személyhez fordul. Ez Isten működésének legteljesebb megvalósulása, melyet Jézus ezekkel a szavakkal fog kifejezni: „Áldalak téged Atyám, menny és föld ura, mert elrejtetted ezeket a bölcsék és okosak elől, és kinyilatkoztattad a kicsinyeknek” (Mt 11,25).

Az angyal így köszönti: „kegyelemmel teljes”. Ez a görög *charitoō* igéből származik, jelentése: megmutatni vagy bőszesen juttatni a kegyelmet, s itt szenvedő alakban áll.

A kegyelem szó (*kharis*) Isten különleges adományára vonatkozik és isteni életének végtelen gazdagságára utal, amelyből részesíti a teremtményeit. Szeretetből fakadó tekintetről van szó, mellyel Isten rátekint a teremtményére, s széppé, tisztává, szentté teszi Önmaga előtt. A kegyelem megmutatja Isten jóakarátát, tetszését és ingyenes szeretetét, amely kiáradt Máriára, s olyan mély változást idézett elő benne, hogy egészen széppé tette. Nem hangzik el, hogyan történt ez. De a lényeg kimondásra kerül: Mária átalakult és Isten kegyelméből ragyogó szép lett, akit betölt a jelenléte. E

teljesen ingyenes kegyelem által Mária az a teremtmény lett, akiben a lehető legteljesebb módon megmutatkozik Isten jóakarata, tetszése és végtelen nagylelkősége.

Vegyük észre, hogy az angyal nem azt mondja: „Üdvözllek, ő, Mária, kegyelemmel teljes”, hanem azt, hogy „Üdvözlég, kegyelemmel teljes”. Azzal, hogy „kegyelemmel teljesnek” hívja, az angyal feltárja azt az új nevet, melyet Isten adott Máriának, amely kifejezi identitását és hivatását úgy, ahogy a meghívásról szóló bibliai jelenetekben szokott történni. Mária öröktől fogva és örökre a „*kekharitomene*” a kegyelemmel teljes, a legszebb teremtmény, a legmagasztosabb ajándék címzettje, melyet az istenanyaság ajándéka megkövetel és megvalósít. Amikor az angyal így köszönti: „Üdvözlég, kegyelemmel teljes” mintha azt mondaná: „Isten végtelen szeretettel rád tekintett, s a tekintete megóvott téged az önzés és a bűn minden homályától; ragyogóan szép, tiszta, teljesen szent teremtménnyé tett téged.” A kegyelem-től átforgalmazott Mária kegyelemmel teljes.

A Szent Szűznek három megszólítása van az evangéliumban. Először is a neve, Mária, amit a szülei adtak neki. Aztán itt van az angyal által adott megszólítása, hogy „kegyelemmel teljes”, végül az a meghatározás, melyet ő ad saját magáról: „az Úr szolgálóleánya” (Lk 1,38). De ezek közül kétségtelenül az a legkifejezőbb, amit az angyal adott neki.

Részlet Arnaldo Pigna: Ime, a te Anyád című könyvéből

MEGLÁTOGATTA ÉS MEGVÁLTOTTA AZ Ő NÉPÉT

„Isten majd bizonynyal meglátogat titeket.” A Teremtés könyvének 50. fejezetében olvashatjuk ezeket a szavakat, melyeket a haldokló József intéz testvéreihez (Ter 50,24). A bibliai héber itt egy sajátos nyelvi szerkezetet használ, melyet szó szerint így fordíthatnánk: Isten meglátogatván meglátogat benneteket. A „meglátogatni” szó megkettőzése a cselekvés bizonyosságát, az ígében foglalt történet minden kétséget kizáró megvalósulását jelzi. Egy ősi zsidó felfogás szerint, amikor kétszer halljuk egymás után a „meglátogatni” igét, az a megváltást jelöli. Ugyanezt a ritka és különös igei szerkezetet találjuk a Kivonulás könyvében, amikor az Úr az égő csipkebokorból szól Mózeshez. Ezeket a szavakat is így lehetne a leginkább hűen és pontosan visszaadni: „Látogatván meglátogatlak titeket.” (Kiv 3,16) A Biblia szövegeit, ígéreteit jól ismerők számára ez azt is jelenti, hogy Isten valóban beteljesíti a József szájáról elhangzott próféciát. A mondottak fényében az sem lehet véletlen, hogy Szent Lukács Zakariás hálaénekében kétszer is Zakariás ajkára adja a „meglátogatni” igét. „Áldott az Úr, Izrael Istene, mert meglátogatta és megváltotta az ő népét.” (Lk 1,68) „A mi Istenünk nagy irgalmassága által, mellyel meglátogatott minket a magasságból támadó.” (Lk 1,78) A szentírási szövegegtelmezésben és hagyományban jártas ember számára ez nyilvánvaló utalás arra, hogy eljött a megváltás ideje. „Az Ige testté lett, és közöttünk üttötte föl a sátrát.” (Jn 1,14) S mi immár több mint 2000 éve alig tudunk felocsúdni a Megváltó bölcsője melletti ámulatunkból.

Szent Efrém így ír erről: „Az Elsőszülött, aki természete szerint az Atyától született, elvállalta azt a második születést, amely természetéből adódóan mulandó, hogy nyilvánvaló legyen számunkra: természetes születésünk után vár ránk egy másik is, amely természetfeletti. De miként az Isten Fia a maga szellemi valójában nem volt testi, s ez csak azután lett

osztályrésze, mikor a testi születést magára vállalta, ugyanúgy mi, testi emberek sem vagyunk képesek szellemiekké válni, hacsak nem születünk újjá második születéssel. A Fiú, akinek születése felfoghatatlan, elfogadta azt a másik születést, amelynek utána lehet járni. Az első születésben azt kell meg látnunk, mily végtelen az ő nagysága, a másodikból pedig megtudhatjuk, mennyire megmérhetetlen az ő jóságos kegyel me.”

Az időtlenségben létező örök Isten belépett az időbe, és ezzel egy sorsot vett magára. S milyen ez a sors? Vajon elég komolyan vesszük-e az evangéliumok ismeretének fényében, hogy milyen emberré kellett válnia az Isten Fiának azért, hogy minket meggyógyítson halálos sebünkől, hogy képessé tegyen a szeretetre, s hazavezessen az atyai házba? „Nem volt neki szép alakja, amiben gyönyörködhattunk volna, sem olyan külseje, amiért kedvelhettük volna. Megvetett volt, és embe rektől elhagyatott, fájdalmak férfia, betegség ismerője. Elta kartuk arcunkat előle, megvetett volt, nem törődünk vele. Pe dig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta. Mi meg azt gondoltuk, hogy Isten csapása sújtotta és kínoztá. Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg. Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az ÚR őt sújtotta mindnyájunk bűnéért. Amikor kínozták, alázatos maradt, szá ját sem nyitotta ki. Mint a bárány, ha vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját... (vö. Iz 53,2-7)

Szent Atanáz úgy fogalmaz: „Az Ige oly módon egyesült az emberi testtel, hogy képes legyen meghalni és magát minden kiért feláldozni.” Igen, Ő vállalta ezt a sorsot, nem hátrált meg. És én?

A szeretetből megtestesült Istenember ugyanakkor igazán és mélységesen boldog ember is volt, és ez a belső, békés öröm átragyogott a környezetére is. Az ókeresztény írók – főként Karácsony misztériumára gondolva – szívesen nevezték Krisztust „a mi vidám tavaszunknak”, aki maga körül megújít mindent. Az az elvehetetlen öröm, amit ránk hagyott, ott élt Benne. Jézus a zsoltárszerzők által oly sokszor megimádko zott „boldog ember” vonásait viselte magán. „Az Úr törvé nyében telt kedve” (Zsolt 1,2); „lelkében nem volt álnok ság” (Zsolt 31,2); „reménye, bizalma s ereje az Úrban volt” (Zsolt 39,5; 83,6; 83,13); „igazságot cselekedett minden időben” (Zsolt 105,3); „s teljes szívéből kereste az Atyát” (vö. Zsolt 118,1-2); az Ő házában lakott, vagyis mindig az Atya keblén élt (vö. Zsolt 83,5). Ez az Isten szerinti boldogság járta át, ezt óhajtotta, ezt kereste, s ezzel be is érte. És én?

A már említett égő csipkebokor jelenetben elhangzik még egy különös mondat: „Látván láttam népem nyomorúságát Egyiptomban, (...) ismerem szenvedéseit.” (Kiv 3,7) A rab binikus egzegézis nagyon érdekes magyarázatát adja ennek a versnek. A kommentárok a megkettőzött „látni” igéből kikö vetkeztetve a következő értelmezést adják ennek a helynek: Isten egy dilemma előtt áll. Ha nem szabadítja meg Izraelt, az azt jelentené, hogy hagyja belesüllyedni a szenvedésbe. Ez el viselhetetlen lenne Isten számára. Ha viszont megszabadítja, akkor ezzel a hűtlenség kockázatának is kiteszi a népet. Isten, aki mindent előre tud, tudja, hogy Izrael a sivatagi vándorlás alatt a bálványimádás bűnébe fog esni (megönti az aranybor jút, vö. Kiv 32). A midrás így értelmezi a kétszeresen elhang zó „látni” igét: látom népem mostani nyomorúságát, és látom előre azt is, mit tesz majd, ha kiszabadul Egyiptomból. S a

kommentár a következőképpen oldja föl ezt a dilemmát. Ahol a szöveg azt mondja: „ismerem szenvedéseit” – azt úgy kell érteni: ismerem a szenvedéseket, melyeket miattuk el kell vi selnem, előre ismerem a szenvedést, melyet a bálványimádás miatt el kell szenvednem, de vállalom.

A Megtestesült Ige is tudott mindent, de vállalta. Az Ige megtestesült, közöttünk ütötte föl a sátrát, előre ismerte a szenvedést, amit el kell viselni érettünk, mégis alászállt és Máriától testet öltött, hogy közöttünk éljen, hogy megszaba dítson, hogy visszavezessen bennünket az Atyához. Az utolsó szó sem itt, sem ott nem a nép szenvedése, nem is a nép bű ne, hanem magának Istennek a szenvedése, melyre szeretetből igent mond. És én?

Bár – ahogy a János prólógusban olvassuk – „övéi nem fo gadták be őt”, és a „világ nem ismerte föl” (Jn 1,10-11), mégis eljött hozzánk a mi lenyugvást nem ismerő Napunk, az igazi világosság, aki minden embert, minden sötétséget meg világosít. Eljött hozzánk a mi jóságos orvosunk, aki minden bajunkat, betegségünket meggyógyítja. Eljött hozzánk a mi szépséges örömünk. Adjuk hát az Ő kezébe életünk, közös ségünk, hazánk és világunk összegabalyodott „életfonalát”. Higgyük rendíthetetlen, gyermeki bizalommal, hogy a közénk született, Megtestesült Irgalomnak van arra hatalma, hogy – Mária erőterében – kibogozzon, megoldjon minden csomót, minden bogot az életünk összegubancolódottnak látszó fonálán.

Részlet A Vigasztaló Szentlélekről nevezett Mirjam nővér OCD: Arnyékában kívántam élni című írásából

LISIEUX-I SZENT TERÉZ ÉVFORDULÓK 2023-2025

Részlet Lisieux-i Szent Teréz Önéletrajzából („A” Kézirat)

Mikor Marie belépett a Kármelbe, még nagyon aggályos voltam. Miután ő már nem lehetett bizalmasom, az Egek felé fordultam. A négy kis angyalhoz, aki megelőzött engem ott fenn, mert úgy gondoltam, hogy ezek az ártatlan lelkek, akik soha nem ismerték meg a vergődést vagy a félelmet, biztosan megszánják szegény kis húgukat, aki szenved a földön. Gyermeki egyszerűséggel szóltam hozzájuk, figyelmeztetve őket arra, hogy mint utolsót a családban mindig engem szerettek a legjobban, engem halmoztak el leginkább gyöngédséggel a nővéreim, s ha a földön maradtak volna, szeretetük minden bizonnyal felém is megnyilvánult volna... Az, hogy az Égbe távoztak, szerintem nem ok arra, hogy megfélekedzenek rólam, ellenkezőleg, miután olyan helyzetben vannak, hogy magukból az Isteni kincsekből meríthetnek, szerezzék meg számomra onnan a békét s mutassák meg így, hogy tudunk tovább szeretni az Égben!... A felelet nem késett, csakhamar előntötte a lelkemet gyönyörűségshullámaival a béke s én megértettem, hogy ha a földön szeretnének, akkor hát az Égben is szeretnek... Ettől kezdve megnőtt a tisztelem kis fivéreim és nővéreim iránt, szeretek gyakran foglalkozni velük, beszélni velük a száműzetés szomorúságáról... s a vágyamról, hogy mielőbb együtt legyek velük a Hazában!

Ha az Ég kegyelmekkel halmozott el, az nem azért volt, mintha megérdemeltem volna, még nagyon tökéletlen voltam; nagyon vágytam az erények gyakorlása után, ez igaz, de furcsa módon fogtam hozzá. Íme egy példa: Miután a legkisebb voltam, nem voltam hozzászokva, hogy kiszolgáljam magam. Céline tette rendbe a szobát, ahol együtt aludtunk s én semmiféle háztartási munkát nem végeztem; Marie Kármelbe lépése után megtörtént néha, hogy örömet akartam szerezni a Jó Istennek, megpróbáltam, hogy beágyazzak vagy pedig, hogy Céline távollétében behordjam este a cserepes virágokat; mint mondtam, egyedül a Jó Istenért tettem ezeket, így

nem kellett volna elvárnom a teremtmények köszönetét... Sajnos, egészen más-ként volt, ha Céline, szerencsétlenségére, nem fogadta boldog meglepetéssel apró szolgálataimat, elégedetlen voltam s ezt könnyeim bizonyították...

Valóban kibírhatatlan voltam túlérzékenységem miatt; így, ha megesett, hogy akaratlanul is valami fájdalmat okoztam olyasvalakinek, akit szerettem, ahelyett hogy sírás nélkül felülemelkedtem volna rajta, úgy *sírtam*, mint valami bűnbánó Magdolna, ez pedig csak tetézte a hibámat, ahelyett hogy csökkentette volna, s mikor már kezdtem volna megvigasztalódni az eredeti dolog felől, *azon sírtam, hogy miért is sírtam*... Minden meggon-dolás hiábavaló volt és sehogyan sem tudtam levetkőzni ezt a csúf hibát.

Nem is tudom, hogy ringathattam magam a Kármelbe lépés édes gondolatába, hiszen még *gyermekcipőkben* jártam... Kellott, hogy a jó Isten egy apró csodát tegyen, amitől azután egy pillanat alatt *megnövök* s ezt a csodát Karácsony felejthetetlen napján tette; azon a fényességes *éjszakán*, amely megvilágítja a Szentháromság gyönyörűségét, Jézus, az édes, *kicsi*, egyórás Gyermek, lelkem éjszakáját fényözönné változtatta... Ezen az *éjjelen*, mikor gyengévé és szenvedővé vált irántam való szeretetből, engem *erőssé* és bátorrá tett, rám adta fegyverzetét s ezen áldott éjszaka óta nem estem el egyetlen harcban sem, hanem ellenkezőleg: győzelemről-győzelemre mentem s úgyszólván „*az óriás pályafutását*” (Vö. Zsolt 18,6.) kezdtem meg!... Könnyeim forrása elapadt, ezután már csak ritkán és nehezen fakadt fel s ez

2023 januárjában ünnepeltük a Gyermek Jézusról és a Szent Arcról nevezett Szent Teréz születésének 150. évfordulóját (1873. január 2.), valamint boldoggá avatásának századik évfordulóját (1923. április 29.). 2025-ben pedig szentté avatásának százéves jubileumát (1925. május 17.) fogjuk ünnepelni. Ebből az alkalmából a Sarutlan Kármelita Rend római központja Kis Szent Teréz írásainak tematikus olvasásához és a szövegek közösségi feldolgozásához egy olvasási és elmélkedési programsorozatot állított össze. Az olvasási segédanyag a

<https://www.carmelitaniscalzi.com/fr/documents-fr/la-lecture-et-la-reflexion/fiche-3-lecture-des-ecrits-de-therese-de-lenfant-jesus/>

címen érhető el.

Az alábbiakban ennek az olvasási programfüzetnek a 3. számából idézzük, mely Kis Szent Teréz „karácsonyi kegyelmét”, megtérését adja közre.

igazolta azokat a szavakat, amelyeket mondani szoktak nekem: „Te annyit sírsz gyermekkorodban, hogy később már nem is lesz elsírnivaló könnyed!”...

1886. december 25-én kaptam azt a kegyelmet, hogy kilépjek gyermekkoromból, egy szóban kifejezve, teljes megtérésem kegyelmét. – Az éjféli miséről jöttünk meg, ahol boldogságomra magamhoz vehettem az *erős és hatalmas* Istent. A Cserjésbe érve örömmel mentem a kandallóban lévő cipőimért, ez az öreg szokás annyi örömet okozott nekünk gyermekkorunkban, hogy Céline továbbra is kisbabaszámba akart venni, miután a legkisebb voltam a családban... Papa sze szeretete boldogságomat látni, örömujjongásomat hallani, amint egyenkint szedegetem ki a meglepetéseket az *elvarázsolt cipőkből* és az én édes Királyom vidámsága nagyban fokozta boldogságomat, Jézus azonban, meg akarva mutatni, hogy le kell vetköznöm gyermekkori hibáimat, a gyermekkor ártatlan örömeit is elvette tőlem; megengedte, hogy Papa, fáradtan az éjféli misétől, bosszúsan kifakadjon, mikor cipőimet a kandallóban meglátja, s hogy ezeket a szavakat mondja, melyek szíven szúrtak: „Még szerencse, hogy ez az év az utolsó!”... Éppen a lépcsőn mentem felfelé, hogy levessem a kalapomat, Céline, aki ismerte érzékenységet s látta, hogy könnyek csillognak

a szememben, már-már szintén elpityeredett, mert nagyon szeretett és megértette bánatomat: „Ó, Teréz, mondta, ne menj le, nagyon rosszul esnék most neked a cipőidet megnézni.” De Teréz nem volt már a régi, Jézus megváltoztatta a szívét! Lenyeltem könnyeimet, hirtelen lefutottam a lépcsőn s elnyomva szívem dobogását, vettem a cipőket s Papa elé téve *vígán* kiszedtem belőle minden ajándéktárgyat, oly boldog arccal, mint valami királynő. Papa nevetett, vidám lett újra ő is és Céline azt hitte, hogy *álmodik!*... Szerencsére édes valóság volt ez, a kis Teréz újra megtalálta lelkierejét, melyet 4 és fél éves korában elvesztett s most már egyszer s mindenkorra meg kellett azt őriznie!...

Ezen a *fényességes éjjelen* kezdődött életem harmadik, s valamennyi közt a legszebb, az Ég kegyelmeivel legjobban telített korszaka. Azt a munkát, melyet én 10 év alatt nem tudtam elvégezni, Jézus, megelégedve *jóakaratommal*, amely sohasem hiányzott, egyetlen pillanat alatt elvégezte. Mint apostolai, én is elmondhattam: „Uram, egész éjjel halásztam és semmit sem fogtam.” Jézus hozzám még irgalmasabb volt, mint tanítványaihoz, Ő *maga vette kézbe a hálót*, kivetette s halakkal telten húzta vissza... A *lelkek* halászatát alakította ki bennem, nagy vágyat éreztem, hogy a bűnösök megtérésén dolgozzam, ennyire mélységesen nem töltött még el vágy... Egyszóval éreztem, hogy szívembe hatol a *szeretet*, annak a szűksége, hogy elfelejtsem önmagam, azért, hogy örömet szerezzek s ettől fogva boldog voltam!...

Bevezetés a szöveg megértéséhez

Lisieux-i Teréz 14 éves volt az általa elbeszélte esemény idején. Karácsonykor teljes gyógyulást tapasztalt abból a túlérzékenységből, amely édesanyja halála óta gyötörte. Négy és fél éves volt ekkor, megváltozott a temperamentuma: félénk, kissé visszahúzózó lett. Hiperérzékeny, egy pillanat alatt elsírta magát, és aztán sírt, amiatt, hogy miért is sírt! Kilenc évvel később, Önéletrajza írásakor felidézi ezt a sorsdöntő eseményt, amelyet általában „karácsonyi kegyelemnek” nevezzük.

A négy kis angyal: Hélène, aki 1864. október 10-én született és 1870. február 22-én halt meg; Joseph-Louis, aki 1866.

szepember 20-án született és 1867. február 14-én halt meg; Joseph-Jean-Baptiste, aki 1867. december 19-én született és 1868. augusztus 24-én halt meg; és Mélanie-Thérèse, aki 1870. augusztus 16-án született és 1870. október 8-án halt meg.

„*Mielőbb együtt legyek velük*”: a türelmetlen Teréz kedvenc szava (*Bientôt*) a *mielőbb*, hamarosan (218 alkalommal szerepel az írásaiban). Teréz már 1895-ben úgy gondolta, hogy hamarosan meghal. 1895 februárjában, a Szeretettől élni (*Vivre d'Amour*) című versében így ír: „*Mert érzem, hogy száműzetésem véget ér*”.

„Kibírhatatlan voltam *túlérzékenységem* miatt”: ez a gyermeki érzékenység Teréz egész életében megmaradt, abból is láthatjuk, hogy milyen gyakran használta a „sírnivaló” és a „könny” szavakat.

„A Szentháromság *gyönyörűsége*”: a „gyönyörűség” (*délices*) szót Teréz Isten boldogságának, az általa adott és az általa megélt boldogságnak a megjelölésére használja.

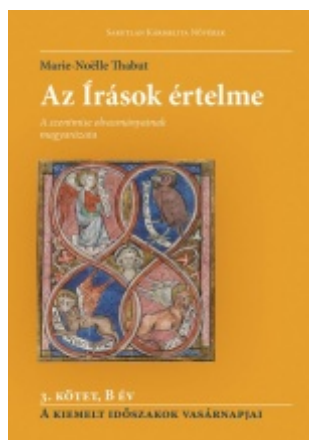
„Egy óriás pályafutása”: Teréz már használta ezt a kifejezést 1893. április 25-i, Céline-nek írt levelében (utalás a 18. Zsoltár szövegére).

„Jézus megváltoztatta a szívét”: Céline a boldoggá avatási per tárgyalásán megerősítette: „Tanúja voltam ennek a hirtelen változásnak, és azt hittem, álmodom, amikor először láttam, hogy teljesen ura a szomorúságának, ami korábban elkésérítette volna, és bájos figyelmességgel felvidítja apámat. Ez a változás döntő volt, és soha többé nem uralkodott el rajta a túlérzékenység”.

„Hogy a bűnösök megtérésén dolgozzam”: Céline folytatja a boldoggá avatási perben: „Ez az átalakulás nem korlátozódott erre az önuralomra, hanem ugyanakkor láttuk, hogy lelke kivirágzott a buzgóság és a szeretet cselekedeteiben. A lelkek üdvösségéről álmodott, és buzgón és nagylelkűen munkálkodott a bűnösök megtéréséért”.

Legújabb könyveinkből:

MARIE-NOËLLE THABUT:

AZ ÍRÁSOK ÉRTELME
III. KÖTET B ÉV

A II. Vatikáni Zsinat nyomatékosan kérte, hogy a Szentírás legyen hozzáférhető mindenki számára. A vasárnapok és ünnepek liturgiája három év alatt végigvezet bennünket az összes biblikus könyvön. Nem elég azonban a bibliai szavakat olvasni vagy vasárnaponként hallgatni ahhoz, hogy meg is értsük azokat! Egy jó vezető elengedhetetlenül szükséges, hogy „megnyissa értelmünket az Írások megértésére”, ahogy Szent Lukács mondja (vö. Lk 24,45).

Marie-Noëlle Thabut kétségtelenül az egyik legjobb szakértő ebben a témában. Világos szavakkal és ritka pedagógiai érzéssel vezet be a szövegek mélységeibe, s ezzel az olvasók széles táborát segíti a vasárnapi szentmise-olvasmányok tudatosításában.

Marie-Noëlle Thabut a párizsi Katolikus Intézetben (l'Institut catholique) végzett teológia szakon. A versailles-i egyházmegye biblikus képzéssel megbízott szakembere, tizenkét éven át volt a liturgikus és szentségi lelkipásztorkodás egyházmegyei és regionális felelőse. Számos kommentárt készített a vasárnapi szentmisék szentírási olvasmányairól a Notre-Dame és a Panorama rádiók, valamint a francia katolikus tévé, a KTO számára. Házasság, három gyermeke és számos unokája van.

A SOHA EL NEM ÉRKEZETT TAVASZ
BESZÉLGETÉS ATHANASIUS SCHNEIDER
PÜSPÖKKEL

Szinodális időszakot élünk Római Katolikus Anyaszentegyházunkban.

A Szentatya, Ferenc pápa szinodusnyitó homíliájában azt hangsúlyozta, hogy olyan Egyházra van szükség, amely Jézusra összpontosít és „vizsgálja a jelent”. A jelen őszinte vizsgálatában a sok-sok öröm mellett közösségeink aktuális problémái is előkerülnek, s ha ezek néha kendőzetlenek és mellbevágóak, akkor jobban magukban hordozzák a megtérés és valódi Krisztus-követés lehetőségét.

Athanasius Schneider kazahsztáni segédpüspök most magyar fordításban is kiadásra kerülő interjúkötete az őszinte párbeszéd jegyében járja körül korunk nagy társadalmi és egyházi problémáit. Szolgálják ezek a gondolatok és megfontolások Egyházunk Jézusra összpontosító jövőjét!

Balogh P. Piusz O. Praem. gödöllői apát

ROBERT F. MORNEAU:

SZERETNI A SZENVEDÉLYES ISTENT

E lelkigyakorlat vezetője a Szentlélekről nevezett Mirjam nővérként ismert, aki a wisconsini Pewaukee-ban található kármelita kolostorban élt. A versekből, melyeket a keresztségben kapott nevén, Jessica Powersként ötven éven át publikált, egy olyan nő személyisége bontakozik ki, aki szerette Istent, sóvárgott a szentségre, szenvedett a kereszt árnyékában, tudott nevetni, sóhajtani és szeretni. Legnagyobb vágya az volt, hogy költészete másokat is bevonjon a szenvedélyes Isten misztériumának szemlélésébe.

Robert F. Morneau püspök így vall első találkozásáról Jessica Powersszel: „...olyasvalakit ismertem meg, aki mélyen átélte az emberi létállapotot. Valakit, aki nem menekült el ember volta elől, hanem készen állt megküzdeni az élettel minden összetettségében és kétértelműségében. Olyasvalakit ismertem meg, aki jó kísérő lenne egy lelkigyakorlaton, mert költészete bemutatja mindazokat a nagy kérdéseket, amelyekkel az élet útján meg kell küzdenünk: Kik vagyunk? Ki az Isten? Mi rejlik a valóság középpontjában? Hogyan juthatunk oda?”

A szerző, Robert F. Morneau 1978 és 2013 között a Wisconsin államban lévő Green Bay-i egyházmegye segédpüspöke volt.

ROBERT J. WICKS:

ELÉRHETŐNEK LENNI...

Robert J. Wicks (1946) népszerű katolikus író és előadó már majdnem negyven éve segít az embereknek, hogy jobban számon tartsanak az életükkel. A marylandi Loyola Egyetem professor emeritusa, világszerte tanított egyetemeken és szakiskolákban a pszichológia, az orvostudomány, az ápolás, a teológia, valamint a szociális munka területén, kísért diákokat és szakembereket, hogy felfedezzék és értékeljék erősségeiket, kifejlesszék a tudatos jelenlét gyakorlatát az életükben, és vállaljanak felelősséget az öngondoskodásukért.

Wicks a New York-i Queensben született, 1973-ban szerzett diplomát klinikai pszichológiából a St. John's Egyetemen. 1977-ben a philadelphiai Hahnemann Orvosi Egyetemen doktorált. 1996-ban II. János Pál pápa kitüntette a katolikus egyház szolgálatáért.

Több mint ötven könyvet írt, köztük a No Problem [Semmi gond], Streams of Contentment [Az elégedettség patakjai] és a Riding the Dragon [Sárkánylovaglás] című bestsellert. Wicks világszerte tart előadásokat, 1994-ben pedig a ruandai népiértés idején evakuált segítő pszichológiai kísérését irányította.

Wicksnek és feleségének, Michaelének van egy felnőtt lánya, és a pennsylvaniai West Chesterben élnek.

A kármelita könyvek megrendelhetők:

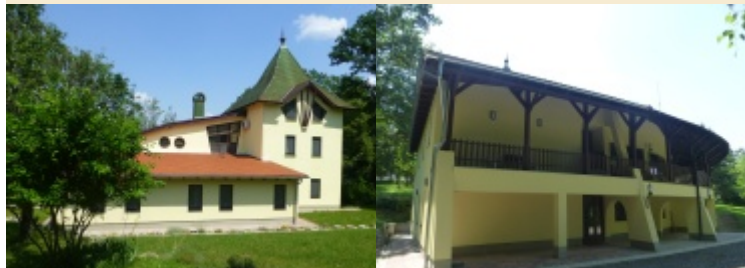
A www.karmelita.hu honlapon keresztül, vagy e-mailben a csoki.karmelita@gmail.hu címen. Üzenetrögzítő: +36 30 341 3930 A kármelita nővérek korábban megjelent könyveiről és kiadványairól szintén a honlapon tájékozódhat.

KÁRMELHEGYI LEVELEK

Lelkigyakorlatok a Kármelben

Nagy öröm volt számunkra, hogy sokan eljöttek, és részt vettek a kolostorunkban tartott lelkigyakorlatokon, A 2024-es évre tervezett programokról hamarosan honlapunkon tájékozódhatnak.

HÓREB LELKIGYAKORLATOS HÁZ

Szeretettel várjuk az elcsendesedni vágyókat kolostorunk vendégházába!

Hogy nővérközösségünk liturgikus imádságába minél többen bekapcsolódhassanak, és hogy másokkal is megoszthassuk a csendnek, és az Úrral való találkozásnak ezt a kitüntetett terét, két évvel ezelőtt a korábban ostsütésre használt épületünket vendégházzá alakítottuk és kibővítettük.

Az így kialakított Hóreb vendégházban 15 szoba, és előadóterem áll a lelkigyakorlatozók rendelkezésére.

Kézműves csokoládéinkból

Díszdobozos bonbon 9 db-os csomagolásban

Mártott narancshéj (100g), étcsokoládés bevonattal

Csokoládé virágok ét-, tej-, fehér, narancsízű, eper ízű és lime ízű fehér csokoládéból

35 g-os táblás csokoládé, sima tej- és étcsokoládé, mogyorós tej- és narancsos étcsokoládé táblák.

Ropogós mogyorós tejszokoládé tábla, cappuccino ízű tábla és narancsos étcsokoládé tábla (100g)

Kézműves csokoládéink megrendelhetők honlapunkon, a www.karmelita.hu címen

ADOMÁNYOK, SZJA 1%

Mindenszentek Kármelért Alapítvány

Számlaszám: 10918001-00000069-06290006

Adószám: 18177662-1-41

Az alapítvány a Sarutlan Kármelita Nővérek magyarországi közösségét segíti abban, hogy kolostoruk mellett lelkeségi központot tartsanak fenn azok számára, akik imádságos csöndre, a kármelita lelkiség megélésére töreksenek a világban, közösen imádkozva a nővérekkel.

Hálás köszönetet mondunk adományozóinknak. A nővérek mindnyájukat szeretettel hordozzák imáikban.

AMI A KÁRMELBEN VÁRJA ÖNT:

- Csend és imádság Isten jelenlétében
- Közösségünk imaháttere
- A természet szépsége

A kolostor napirendje:

Hétköznapokon és szombaton:

5.45: matutinum és laudes; 7.00: belső ima;
8.00: szentmise; 12.00: déli imaóra;
17.00: belső ima; 18.00: vesperás; 20.05: kompletórium
(szombaton 19.30: kompletórium és vigília)

Vasárnap:

8.00: laudes; 10.00: belső ima 11.00: szentmise;
12.15: déli imaóra; 17.00: belső ima;
18.00: vesperás; 20.05: kompletórium

KÁRMELHEGYI LEVELEK

A MAGYARSZÉKI SARUTLAN
KÁRMELITA NŐVÉREK HÍRLEVELE

